

R. 912
Sebastià Benet

13 de novembre de 1995

Sr. Jordi Vendrell
Casp 33 A, 3er. 1a
08010 - Barcelona

Benvolgut amic,

tal com et vaig prometre l'altre dia a Terrassa després del concert dels nostres amics Maria teresa Vert i Joan Grimalt, t'adjunto una còpia d'un comentari meu al concert de l'Orfeó Català, en el que es va intercalar un vergonyant homenatge al teu pare que, certament, es mereixia una altra cosa.

Aquest article va aparéixer al número 400 de la revista Serra d'Or del mes d'abril de 1993.

Si alguna vegada es fa alguna cosa per recordar el teu pare, t'agrairé que m'ho facis saber.

Ben cordialment

Sebastià Benet.

L'ORFEÓ CATALÀ: UN RÈQUIEM ALEMANY DE BRAHMS

En el concert anual dedicat als socis, l'Orfeó va interpretar *Ein Deutsches Requiem* de Johannes Brahms (1833-1897), amb l'Orquestra Simfònica del Vallès i els solistes Inma Egido i Gregorio Polblador, sota la direcció general de Pierre Cao.

Potser va ser la mort de la mare del compositor el 1865 allò que el va portar a escriure aquesta obra quan ell tenia només trenta-dos anys i era molt lluny la seva pròpia mort (1897). Per a situar temporalment Brahms, convé recordar que va ser amic i admirador de Robert Schumann (1810-1856), va ser contemporani de Wagner, de Verdi, de Musorgski i de Txaikovski i, quan va morir, Mahler ja havia escrit les seves tres primeres simfonies. Jo crec que es pot afirmar que Brahms va ser el darrer gran músic romàntic genuí. D'altra banda, tot i que les seves obres més divulgades són les quatre simfonies, el seu catàleg inclou un gran nombre d'obres per a cor de caràcter divers, entre les quals *Ein Deutsches Requiem* es destaca per l'ambició. Brahms no va fer aquesta obra per a l'ús litúrgic, i va adoptar textos que ell mateix va seleccionar a partir de les Sagrades Escripures. El cor en porta el pes principal, i els dos solistes hi fan un paper secundari. L'orquestra, amb els mateixos efectius que per a una simfonia, no es limita a ser un simple complement del cor, sinó que assoleix un pes musical considerable.

A mi em semblen extraordinaris els fragments més lírics i més senzills del Rèquiem, i altres em semblen massa grandiloqüents i ampul·losos. D'altra banda, el fet que

una obra de gran durada —uns setanta minuts— no adopti una forma musical concreta ni s'adapti als textos habituals dels rèquiem, produeix, almenys a mi, una sensació poc agradable de divagació, sigui dit amb les degudes llicències dels incondicionals del gran músic alemany. Ara bé, tot afirmant que el Rèquiem no desmereix en absolut del lloc que s'ha guanyat a la història de la música, si em deixen triar, jo prefereixo algun dels seus *lieder*, que es mereixen ser molt més divulgats.

Tots els interpretats van assolir un nivell correcte. El nou Orfeó és un cor ben preparat, potser massa nombrós, al qual Jordi Casas encara ha de donar aquella empenta i aquell entusiasme que va saber infondre a la Coral Càrmina. Però una vegada més cal plantejar-se la pregunta: Per què es fan venir artistes de fora? És que aquí no hi ha directors i cantants capaços? Em dol que l'Orfeó no practiqui uns criteris més oberts.

Curiosament, i contrastant amb la consideració anterior, l'Orfeó va dedicar aquest concert a la commemoració del centenari del naixement d'un cantant que va sortir del planter de l'Orfeó. Emili Vendrell, el gran tenor català, va ser una gran figura lírica, després de ser el «cronista» d'aquella mítica *Passió segons sant Mateu* de Bach, que l'Orfeó va donar el 1921 dirigida per Lluís Millet, amb Albert Schweitzer a l'orgue. Vendrell, al final de la seva carrera, es va reintegrar al seu Orfeó fins a la seva mort, el 1962. No hi ha dubte que Emili Vendrell es mereixia un homenatge, però no em sembla que un Rèquiem de Brahms amb solistes de fora sigui l'homenatge adequat. Les paraules que es van dedicar al cantant, en presència dels seus fills, van tenir un caràcter massa fred i protocol·lari. Llàstima!